

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

4 sönd. efter trettandedagen

”Jesus är vårt hopp”

1 Kung 17:1-6

2 Tim 1:7-10

Matt 14:22-33

Ps: 256, 397, 219, 231

Vad har du för hopp? Ja, vad är ett hopp, vad är det att hoppas? Jesus är ju vårt hopp, men vad betyder det? Är det samma sak som när vi skrapar en trisslott och hoppas på vinst? I så fall skulle det inte vara mycket till hopp. Det finns ju inget skäl till att tro att just den lotten som jag råkade dra skulle vara en vinstlott och ingen nitlott. Det är bara ett blint hopp, rakt ut i tomma luften. Är det så vårt kristna hopp är?

Tro, hopp och kärlek räknas som de tre teologala dygderna, alltså dygder som har med människa och Gud att göra, snarare än människor emellan. Dessa är knutna till vår vilja och inte känsla.

Men det har skett en förskjutning från vilja till känsla i dagens samhälle. Det viktigaste har blivit vad som *känns* bra. Kärlek, till exempel, skulle kanske de flesta idag beskriva som en känsla, att älska någon är att hysa varm känslor för denne. Likadant med tro och hopp, har vi inte motsvarande känsla inombords blir det lätt att vi tror att vi saknar detta.

Men att älska är något vi kan välja och visa i handling, oavsett hur det för stunden känns. Likadant med tro och hopp, vi behöver inte tänka att det bara är när det känns rätt och gott inombords som vi är goda kristna.

En människa som hoppas gör två saker: dels hyser den en längtan efter något. Den som hoppas vill något. Vi brukar säga att så länge det finns liv finns det hopp, men kanske vi hellre skulle säga att så länge det finns *vilja* finns det hopp.

Det andra som gäller för en hoppfull människa är en *förväntan* om att det som personen vill faktiskt ska inträffa. En fullständigt orimlig önskan rakt ut i det blå är inte detsamma som hopp.

Det kristna hoppet är grundat i Kristus. Symbolen för hoppet är ju ett ankare och det utgår från Hebr 6 där hoppet i Kristus beskrivs som vår själs ankare, det vill säga hoppet är tryggt och säkert.

Ändå kanske det inte alltid känns så. Du kanske istället känner dig som Petrus i evangelietexten. En gång i tiden hade du en stark tro på Jesus, du lyssnade på hans kallelse, klev över relingen och började följa honom. Ditt kristna liv flöt på, du kanske rent av kände det som om du kunde gå på vattnet.

Men så kom livets verklighet ifatt och med stormar och hög sjö. Du började sjunka, tvivla på Gud och på dig själv. Där befinner du dig i samma situation som Petrus. Det ursprungliga trosvissheten är som bortblåst, allt har förändrats. Eller har det det?

Känslomässigt svängde det för Petrus på nolltid. Full av tro och hopp hade han hoppat över bord och bara någon minut senare kämpade han för sitt liv i vågorna. Men i sak hade inget förändrats: Jesus var fortfarande där, precis som förut. Ja, faktum är att han nu var närmare Jesus än när han var kvar ombord, nu behövde han bara sträcka ut handen för att nå honom. Och både när han gick på vattnet och blev uppdragen så var det i bägge fallen Jesus förtjänst. Han fick höra att han var trossvag och tvivlande men det förändrade inget för honom i sak. Jesus var ju där och tog emot honom. Jesus var hela tiden hans hopp oavsett hur känslorna svängde.

Ja, våra känslor kommer och går, vi kan inte bygga vårt hopp på det. Att grunda sitt hopp i Jesus är inte som att skrapa en trisslott. Det hoppet är bättre grundat, det har sin grund i den insikt och den bekännelse som lärjungarna gav uttryck för när de föll ned för honom i båten: ”Du måste vara Guds son”.

När Jesus kom gående på det stormiga vattnet och lärjungarna skrek av skräck säger Jesus: ”Lugn, det är jag”. På grekiska står det ordagrant: ”Jag är”. Det är ett eko från när Gud uppenbarade sig för Mose i den brinnande busken och presenterade sig med orden ”Jag Är”. Gud är själva varat, den som allt annat utgår ifrån. Och nu när Jesus har kommit till världen så hörs åter orden *Jag Är* över jorden. Detta som fick lärjungarna att falla ned och tillbe.

Det stormiga havet är en bild av kaos, mörker och död. Att Jesus obehindrat gick över detta är en bild av hans makt över de destruktiva krafter som vill förstöra Guds skapelse. Och samma krafter som ibland även kan angripa ditt liv. Vi kan ibland tänka att det är omöjligt att navigera sig igenom livets stormar, men med Jesus hjälp vågar vi göra det omöjliga. Även om vi börjar sjunka är det Jesus som finns där och är vårt hopp. ”Herre, hjälp mig” ropade Petrus när han sjönk. Och det var då som Jesus sträckte ut sin hand och drog upp honom. Hela tiden hade Jesus situationen under kontroll, för honom är ingenting omöjligt.